

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2019 r.

Pozycja 15

POSTANOWIENIE z dnia 9 kwietnia 2019 r. Sygn. akt SK 7/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący
Grzegorz Jędrejek
Zbigniew Jędrzejewski
Julia Przyłębska
Michał Warciński – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 kwietnia 2019 r., skargi konstytucyjnej K.M. o zbadanie zgodności:

art. 357 § 2 w związku z art. 394 § 1, w związku z art. 13 § 2, w związku z art. 767⁴ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072 oraz z 2019 r. poz.125) umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. K.M. (dalej: skarżący) wniósł 2 stycznia 2017 r. (data nadania) skargę konstytucyjną o stwierdzenie niezgodności art. 357 § 2 w związku z art. 394 § 1, w związku z art. 13 § 2, w związku z art. 767⁴ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

1.1. Skarżący zarzuca kwestionowanym przepisom w zakresie, w jakim uniemożliwiają zaskarżenie postanowienia sądu rejonowego w przedmiocie oddalenia skargi na czynności komornika, naruszenie konstytucyjnego prawa do dwuinstancyjnego postępowania, a w konsekwencji także prawa do sądu.

1.2. Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującym stanem faktycznym.

Skarżący złożył skargę na czynności komornika sądowego. Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z 12 sierpnia 2015 r. oddalił skargę. Następnie postanowieniem z 14 września 2015 r. odmówił sporządzenia uzasadnienia do wcześniejszego postanowienia. Skarżący złożył na powyższe postanowienie zażalenie, które zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z 8 marca 2016 r. W uzasadnieniu stwierdzono, że skarżącemu słusznie odmówiono sporządzenia uzasadnienia, ponieważ sąd uzasadnia wyłącznie postanowienia wydane w postępowaniu niejawnym, na które przysługuje środek zaskarżenia.

Skarżący odebrał postanowienie Sądu Okręgowego w G. 1 kwietnia 2016 r. Następnie złożył 7 kwietnia 2016 r. wniosek do Sądu Rejonowego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej. Pełnomocnik został ustanowiony przez Okręgową Radę Adwokacką pismem doręczonym skarżącemu 10 października 2016 r.

1.3. Zdaniem skarżącego, postanowienie Sądu Rejonowego w przedmiocie oddalenia jego skargi na czynności komornika „jest niezaskarżalne co do zasady, gdyż wydawane jest bez uzasadnienia”. Brak możliwości zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji prowadzi do naruszenia konstytucyjnych praw skarżącego określonych w art. 176 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący w odniesieniu do wskazanych wzorców konstytucyjnej kontroli, z ostrożności procesowej, powołał się „na zasadę *falsa demonstratio non nocet*, nakazującą decydujące znaczenie przyznawać istocie sprawy i zgłaszanych zarzutów, a nie ich przyporządkowaniu do poszczególnych jednostek redakcyjnych”.

2. Prokurator Generalny w piśmie z 25 marca 2019 r. przedstawił stanowisko, że postępowanie powinno ulec umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.) – wobec niedopuszczalności wydania wyroku.

2.1. W ocenie Prokuratora Generalnego, art. 357 § 2 k.p.c., powołany w *petitum* skargi konstytucyjnej, jest zbędny dla rekonstrukcji zakwestionowanej normy. Należy bowiem odrzucić pogląd, że postanowienie wydane w pierwszej instancji, oddalające skargę na czynności komornika jest niezaskarżalne, dlatego że zostało wydane bez uzasadnienia.

Co więcej, art. 357 § 2 zdanie drugie w związku z art. 13 § 2 k.p.c. w zakresie, w jakim nie przewiduje obowiązku sporządzenia przez sąd uzasadnienia postanowienia rozstrzygającego skargę na czynności komornika, na które nie przysługuje zażalenie, był już przedmiotem kontroli, a Trybunał orzekł w wyroku z 22 października 2013 r., sygn. SK 14/11 (OTK ZU nr 7/A/2013, poz. 101), że przepis ten jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Postępowanie w tym zakresie może ulec umorzeniu ze względu na zbędność orzekania.

2.2. Prokurator Generalny podkreślił, że wskazane, jako ostateczne orzeczenie o prawach skarżącego, postanowienie Sądu Okręgowego z 8 marca 2016 r. dotyczyło rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego z 14 września 2015 r. odmawiające sporządzenia uzasadnienia wcześniejszego postanowienia Sądu Rejonowego z 12 sierpnia 2015 r. oddalającego skargę na czynności komornika. Przedmiotem skargi konstytucyjnej jest natomiast brak możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia sądu oddalającego skargę na czynności komornika.

Prokurator Generalny zaznaczył, że wymóg wyczerpania drogi prawnej oznacza konieczność uprzedniego skorzystania przez skarżącego z prawa do odwołania do drugiej in-

stancji. Skarga konstytucyjna jest niedopuszczalna, jeżeli do uprawomocnienia orzeczenia sądowego doszło na skutek zaniechania wniesienia środka odwoławczego. Zgodnie z dominującą linią orzeczniczą Trybunału także zakwestionowanie przepisu, który wyłącza możliwość zaskarżenia, wymaga wcześniejszego wniesienia niedopuszczalnego środka zaskarżenia po to, by „wywołać” ostateczne orzeczenie o prawach skarżącego. Bezwzględną przesłanką dopuszczalności skargi konstytucyjnej jest m.in. uzyskanie ostatecznego orzeczenia wydanego nie w związku, ale na podstawie zaskarżonego przepisu. Zdaniem Prokuratora, skarżący w niniejszej sprawie takiego orzeczenia nie przedstawił. Tym samym skarga nie spełnia warunku wy-czerpania drogi prawnej.

2.3. Ponadto w opinii Prokuratora Generalnego, zarzut naruszenia przez kwestionowane przepisy art. 176 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji jest bezzasadny.

Rozpoznanie przez sąd skargi na czynności komornika nie jest odrębną „sprawą” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a jedynie kwestią wпадkową. Poza tym, jeśli dana sprawa nie była od początku rozpoznawana przez sąd powszechny, tylko np. przez komornika, to nie ma konstytucyjnego obowiązku respektowania zasady dwuinstancyjnego postępowania sądowego, o której mowa w art. 176 ust. 1 Konstytucji, bo jest to sprawa poddana końcowej kontroli sądowej.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 25 lutego 2019 r. poinformował, że nie zgłasza udziału w niniejszym postępowaniu.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Uwagi wstępne.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego na każdym etapie postępowania niezbędna jest kontrola, czy nie zachodzi jedna z ujemnych przesłanek wydania wyroku, powodująca konieczność umorzenia postępowania (por. zamiast wielu wyrok TK z 30 września 2014 r., sygn. SK 22/13, OTK ZU nr 8/A/2014, poz. 96 i powołane tam orzecznictwo TK). Analizowana skarga konstytucyjna nie spełnia procesowych przesłanek merytorycznego jej rozpoznania i wydania wyroku w sprawie.

2. Przedmiot i wzorce kontroli.

W niniejszej skardze konstytucyjnej skarżący kwestionuje zgodność art. 357 § 2 w związku z art. 394 § 1, w związku z art. 13 § 2, w związku z art. 767⁴ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Zgodnie z art. 357 § 2 k.p.c. postanowienia wydane na posiedzeniu niejawnym sąd doręcza z urzędu obu stronom, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Gdy stronie przysługuje środek zaskarżenia, postanowienie należy doręczyć z uzasadnieniem; doręczając postanowienie, należy pouczyć stronę występującą w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia.

W myśl art. 394 § 1 k.p.c. „Zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu pierwszej instancji i zarządzenia przewodniczącego, których przedmiotem jest:

- 1) zwrot pozwu, odmowa odrzucenia pozwu, przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu lub niższemu albo podjęcie postępowania w innym trybie;

- 2) odmowa zwolnienia od kosztów sądowych lub cofnięcie takiego zwolnienia oraz odmowa ustanowienia adwokata lub radcy prawnego lub ich odwołanie;
- 3) oddalenie opozycji przeciwko wstąpieniu interwenienta ubocznego oraz niedopuszczenie interwenienta do udziału w sprawie wskutek uwzględnienia opozycji;
- 4) rygor natychmiastowej wykonalności;
- 4¹) wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia skargi o wznowienie postępowania;
- 4²) stwierdzenie prawomocności orzeczenia;
- 5) skazanie świadka, biegłego, strony, jej pełnomocnika oraz osoby trzeciej na grzywnę, zarządzenie przymusowego sprowadzenia i aresztowania świadka oraz odmowa zwolnienia świadka i biegłego od grzywny i świadka od przymusowego sprowadzenia;
- 6) zawieszenie postępowania i odmowa podjęcia zawieszzonego postępowania;
- 7) odmowa uzasadnienia orzeczenia oraz jego doręczenia;
- 8) sprostowanie lub wykładnia orzeczenia albo ich odmowa;
- 9) zwrot kosztów, określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, wymiar opłaty, zwrot opłaty lub zaliczki, obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy, koszty przyznane w nakazie zapłaty, zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz wynagrodzenie biegłego, mediatora i należności świadka;
- 10) oddalenie wniosku o wyłączenie sędziego;
- 10¹) zatwierdzenie ugody zawartej przed mediatorem;
- 11) odrzucenie zażalenia;
- 12) odrzucenie skargi na orzeczenie referendarza sądowego”.

Z kolei art. 13 § 2 k.p.c. stanowi, że przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w niniejszym kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Wreszcie zgodnie z art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie.

3. Ocena dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej.

3.1. Merytoryczne rozpoznanie skargi konstytucyjnej jest uwarunkowane ustaleniem, czy spełnia ona wymagania procesowe (formalne), o których stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji, a które zostały dookreślone w art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: otpTK).

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji „Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”. Z przepisu tego oraz art. 53 otpTK wynika kilka przesłanek, których spełnienie jest wymagane dla merytorycznego rozpoznania skargi przez Trybunał.

Po pierwsze, przedmiotem zaskarżenia skargą konstytucyjną może być wyłącznie przepis ustawy lub innego aktu normatywnego. Skarżący nie może zatem kwestionować stosowania przepisu. Przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego nie są akty stosowania prawa, a więc orzeczenia lub ostateczne decyzje zapadłe w indywidualnych sprawach skarżących, lecz akty normatywne, na podstawie których rozstrzygnięcia te zostały wydane. Trybunał Konstytucyjny jest co do zasady powołany do orzekania w sprawach zgodności z Konstytucją aktów normatywnych, w celu wyeliminowania z systemu prawnego niekonstytucyjnych

przepisów prawa. Trybunał Konstytucyjny jest „sądem prawa”, a nie „sądem faktów” (zob. postanowienie TK z 30 czerwca 2008 r., sygn. SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 98). Do kognicji Trybunału Konstytucyjnego nie należy więc rozpatrywanie zarzutów dotyczących wykładni dokonanej przez sąd ani zarzutów błędnej subsumcji stanu faktycznego dokonanej w wyroku czy też wadliwości kierunku argumentacji wykorzystanej w ostatecznym orzeczeniu (zob. postanowienie TK z 2 grudnia 2010 r., sygn. SK 11/10, OTK ZU nr 10/A/2010, poz. 131). Dlatego niedopuszczalna jest skarga konstytucyjna na stosowanie prawa.

Po drugie, choć przedmiotem skargi jest przepis prawa, nie można w niej jednak kwestionować zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego w oderwaniu od aktów stosowania prawa w indywidualnej sprawie. Skarga konstytucyjna nie jest bowiem środkiem abstrakcyjnej kontroli zgodności z Konstytucją. Aby skarżący mógł skutecznie zakwestionować tę zgodność, najpierw sąd lub organ administracji publicznej musi wydać ostateczne orzeczenie w jego sprawie i to z zastosowaniem kwestionowanej regulacji. Warunkiem koniecznym merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej jest więc określenie zaskarżonego przepisu, jednakże takiego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł o konstytucyjnych prawach lub wolnościach albo obowiązkach skarżącego (art. 53 ust. 1 pkt 1 otpTK). Przyjęty w Konstytucji model skargi konstytucyjnej został bowiem oparty na zasadzie konkretności i subsydiarności. Skarżący nie może zatem zakwestionować konstytucyjności aktu normatywnego w oderwaniu od indywidualnej sprawy, w której na mocy konkretnego aktu stosowania prawa doszło do naruszenia jego wolności lub praw albo obowiązków określonych w Konstytucji.

Po trzecie, do merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej niezbędne jest określenie, jakie konstytucyjne wolności lub prawa przysługujące skarżącemu, i w jaki sposób, zostały naruszone przez ostateczne orzeczenie sądu lub organu administracji publicznej, wydane na podstawie zaskarżonego przepisu czy przepisów aktu normatywnego (art. 53 ust. 1 pkt 2 otpTK).

Po czwarte, skarga konstytucyjna powinna zawierać uzasadnienie zarzutu niezgodności z Konstytucją kwestionowanych przepisów z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 otpTK).

3.2. Skarżący zarzuca art. 357 § 2 w związku z art. 394 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 767⁴ § 1 k.p.c. niezgodność z prawem do dwuinstancyjnego postępowania – art. 176 ust. 1 Konstytucji, a także prawem do sądu – art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, do naruszenia konstytucyjnych praw doszło w ten sposób, że nie mógł on odwołać się od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z 12 sierpnia 2015 r. oddalającego jego skargę na czynności komornika. Ten sam sąd postanowieniem z 14 września 2015 r. odmówił mu bowiem sporządzenia uzasadnienia do wcześniejszego postanowienia, a Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z 8 marca 2016 r. oddalił zażalenie na powyższe postanowienie. To właśnie postanowienie Sądu Okręgowego wskazuje skarżący jako ostateczne orzeczenie o jego konstytucyjnych prawach, w którym zastosowano kwestionowane przepisy.

3.2.1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna może być wniesiona w sytuacji, gdy sąd lub organ administracji orzekł ostatecznie o wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu pełnego składu z 4 grudnia 2000 r. o sygn. SK 10/99 (OTK ZU nr 8/2000, poz. 300): „konstytucyjne pojęcie «orzeczenia» o wolnościach, prawach lub obowiązkach jednostki obejmuje rozstrzygnięcia, które nakładają, zmieniają lub uchylają obowiązki albo przyznają, zmieniają lub znoszą uprawnienia”. Są to również orzeczenia, które „autorytatywnie stwierdzają istnienie obowiązku lub uprawnienia, jeżeli rozstrzygnięcia te mają znaczenie dla realizacji określonych uprawnień lub obowiązków jednostki”, a także „rozstrzygnięcia polegające na odmowie wydania jednego z wymienionych wcześniej rozstrzygnięć” (zob. również postanowienia TK z:

5 grudnia 1997 r., sygn. Ts 14/97, OTK ZU nr 1/1998, poz. 9; 17 lutego 1999 r., sygn. Ts 164/98, OTK ZU nr 4/1999, poz. 83 oraz 24 listopada 2004 r., sygn. Ts 57/04, OTK ZU nr 5/B/2004, poz. 300, a także wyrok TK z 10 lipca 2000 r., sygn. SK 21/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 144).

Z kolei w myśl art. 77 ust. 1 otpTK, skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Orzeczenie musi mieć bowiem charakter ostateczny. Złożenie skargi konstytucyjnej jest więc związane z bezskutecznym wyczerpaniem zwykłych środków zaskarżenia określonych w stosownych przepisach proceduralnych. Skarga konstytucyjna ma ze swej istoty charakter subsydiarny wobec innych środków służących ochronie praw i wolności konstytucyjnych (zob. np. postanowienie TK z 1 września 1998 r., sygn. Ts 97/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 104). Jest środkiem ochrony wolności i praw, który może być wykorzystany dopiero wtedy, gdy w jednostkowej sprawie sądowej lub administracyjnej postępowanie zostało przeprowadzone i ostatecznie zakończone.

Skarżący kwestionuje brak możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia oddalającego jego skargę na czynności komornika, a więc postanowienia Sądu Rejonowego w R. z 12 sierpnia 2015 r. Tymczasem postanowienie to nie zostało przez skarżącego zaskarżone. Dochodził on wprawdzie na drodze sądowej sporządzenia uzasadnienia do tego postanowienia, ale nie złożył zażalenia na postanowienie oddalające skargę na czynności komornika. Prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego oddalającego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z 14 września 2015 r. o odmowie sporządzenia uzasadnienia, nie jest orzeczeniem ingerującym w prawo do dwuinstancyjności postępowania sądowego. Dopiero orzeczenie po wniesieniu zażalenia na postanowienie oddalające skargę na czynności komornika zdecydowałoby o konstytucyjnym prawie skarżącego do dwuinstancyjności postępowania sądowego. Ingerencja w konstytucyjne prawo do dwuinstancyjności postępowania sądowego nastąpiłaby wskutek odmowy merytorycznego rozpoznania sprawy z uwagi na brak możliwości wniesienia środka zaskarżenia (odrzućcie zażalenia). Osobnym zagadnieniem jest to, czy ingerencja ta byłaby konstytucyjnie uzasadniona. Trybunał nie mógł rozpatrywać merytorycznie tej kwestii z uwagi na wskazane braki formalne skargi konstytucyjnej.

Skarżący nie uzyskał zatem orzeczenia, które byłoby oparte na zaskarżonym przepisie naruszającym wskazane przezeń przepisy Konstytucji; poprzestał na prawomocnym rozstrzygnięciu sądu co do braku uzasadnienia postanowienia oddalającego skargę na czynności komornika.

3.2.2. Ze sformułowania zarzutu naruszenia Konstytucji wynika także, że dotyczy on pozbawienia skarżącego konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji, określonego w art. 78 Konstytucji. Tymczasem jako wzorce kontroli skarżący wskazał art. 176 ust. 1 Konstytucji, a więc prawo do dwuinstancyjnego postępowania sądowego oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji – prawo do sądu. Skarżący nieprawidłowo zatem sformułował zarzut naruszenia Konstytucji, skoro wskazał niewłaściwy oraz zbyt ogólny wzorzec kontroli, a pominął art. 78 Konstytucji, który stanowi wprost o konstytucyjnym prawie do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 2 otpTK skarga konstytucyjna ma wskazywać, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone. Zatem to na skarżącym ciąży obowiązek prawidłowego sformułowania zarzutu naruszenia Konstytucji, a więc wskazania przede wszystkim właściwych wzorców kontroli. Trybunał Konstytucyjny nie może tej przesłanki spełnić za skarżącego.

3.2.3. Ponadto skarga konstytucyjna nie spełnia wymagania, o którym stanowi art. 53 ust. 1 pkt 3 otpTK, a więc należytego uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanych

przepisów ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów i dowodów na jego poparcie.

Biorąc powyższe pod uwagę, niedopuszczalne było merytoryczne rozpoznanie niniejszej skargi konstytucyjnej, a postępowanie należało umorzyć.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak wyżej.